

Arrest

nr. 113 980 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 6 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Bij arrest nr. 25 989 van 10 april 2009 wordt de schorsing bevolen. Bij arrest nr. 28 934 van 22 juni 2009 wordt de schorsing opgeheven.

Op 28 januari 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 11 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 51 971 van 29 november 2010 wordt de beslissing vernietigd. Op 8 september 2011 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker opnieuw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 71 417 van 7 december 2011 wordt de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw geweigerd.

Op 10 juni 2013 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 27 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. S. A.

geboren te Rachidiye Mosui, op (in) 01.01.1984

en van nationaliteit te zijn: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 09/12/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 06/04/2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering van verblijf.

Overwegende dat betrokkene op 28/01/2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 08/12/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 10/06/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omdat hij er nog steeds problemen zou hebben en omdat hij er zou gezocht worden door zowel de Amerikanen als de terroristen. Overwegende dat betrokkene verklaart weinig contact te hebben met zijn familie en het laatste contact zou reeds zes maanden geleden zijn. Overwegende dat betrokkene zich dan ook louter steunt op vermoedens en veronderstellingen wanneer hij beweert gezocht te worden en nog steeds problemen te hebben. Overwegende dat betrokkene verder nog medische elementen aanbrengt.

Overwegende dat medische problemen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in de Vreemdelingenwet en dat Bureau Asiel niet bevoegd is om te oordelen over medische elementen.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten aanbrengt. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de Richtlijn 2004/83/EG), van de artikelen 48/2 *juncto* 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken 3 en 4 die de huidige situatie in Mosul (Irak) omschrijven blijkt duidelijk dat de situatie voor burgers en buitenlanders uiterst gevaarlijk is.

http://www.nieuwsblad.be dd. 21.07.2013: zeker zestig doden in Irak, bloedigste aanslag sinds begin ramadan

Op één maand kwamen er al meer dan 500 mensen om bij aanslagen. Geen enkele aanslag werd opgeëist, maar het is duidelijk dat de plegers ervan vooral terreur en angst willen zaaien en de geloofsgemeenschappen tegen elkaar willen opzetten. Ze viseren immers publieke plaatsen zoals moskeeën, markten en cafés.

Reisadvies Irak dd. 22.07.2013: de steden Mosul en Kirkoek zijn absoluut te mijden.

Er bestaat zodoende een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat aan de voorwaarden van de wet is voldaan en verzoeker aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming.

Zie in die zin tevens H.v.J. (Grote Kamer) nr. C-465/07, 17 februari 2009 (Elgafaji)

http://curia.europa.eu (18 februari 2009)

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

(...)

Door te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, schendt verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet daar er in casu wel sprake is van een binnenlands gewapend conflict waarvan hij in geval van terugkeer het risico loopt slachtoffer te worden.

(...)

RvS (14e k.) nr. 214.704, 19 juli 2011

Als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad voor die aanvraag zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad mag bij de beoordeling van een latere asielaanvraag wel rekening houden met alle feitelijke elementen en dus ook met de elementen die voortkomen uit verklaringen afgelegd tijdens de behandeling van de eerdere asielaanvraag. De Raad kan zich dus op heel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd. Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd alle gegevens die betrekking hebben op situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Een schriftelijk advies van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) vormt een nieuw element dat zowel tijdens de administratieve beslissingsprocedure als gedurende de jurisdictionele procedure voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen kan worden gegeven. Dit kan zowel bij de beoordeling van een eerste als een latere asielaanvraag. Een schriftelijk advies tijdens de tweede asielaanvraag kan echter geen afbreuk doen aan de definitieve beoordeling van een eerste asielaanvraag door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Het advies van de UNHCR kan maar in

aanmerking worden genomen voor zover het betrekking heeft op de lopende procedure. Het kan niet het voorwerp van een procedure bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen uitbreiden noch als het ware een bijkomende aanleg openen. Een uitzondering geldt "wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van de eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen".(eigen onderlijning).

De stukken 3 en 4 waarnaar verzoeker verwijst dateren van na datum van zijn asielverzoek zodat afdoende is aangetoond dat hij deze stukken niet kon voorleggen tijdens zijn asiel aanvraag.

Verweerster heeft de artikelen 48/2 juncto 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden door aan verzoeker niet toe te staan zijn asielrelaas in het kader van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

3.2 Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, is de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan zodat dit middelonderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. De verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe elementen heeft voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag. In zijn betoog doet de verzoeker ook geen enkele poging om aan te tonen dat hij bij zijn derde asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder geen rekening mee heeft gehouden. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoeker toont verder niet aan dat de stukken die hij als bijlage van zijn verzoekschrift heeft gevoegd, met name een krantenartikel van 21 juli 2013 en een uittreksel uit de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken "*Reisadvies Irak*" van 1 juli 2013, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Het administratief dossier bevat alleszins geen aanwijzingen dat de verzoeker zulks ten gepasten tijde heeft gedaan. Aangezien de bijlagen in kwestie van 21 juli 2013 en 1 juli 2013 dateren en de bestreden beslissing *in casu* reeds werd genomen op 27 juni 2013, is het ook materieel onmogelijk dat deze documenten ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ter kennis lagen van de verweerder. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

De Raad merkt verder op dat de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die verzoeker ook geschonden acht, bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn derde asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

Waar de verzoeker de huidige situatie in Irak aanhaalt waaruit hij afleidt dat hij een reëel gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing hoegenaamd geen gedwongen uitwijzingsmaatregel uitmaakt. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

Tenslotte merkt de Raad op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN